Láska mimo plán

Dana Topinková

Do háje! Zaspala jsem!“ zasyčela Dominika. Hodiny na protější stěně ukazovaly sedm nula sedm. Celou noc se převalovala a usnula až nad ránem. Posadila se a vzala do ruky mobil. Vytřeštila oči zděšením. Mobil, který ji měl vzbudit v šest hodin, byl naprosto vybitý.

„První den v nové práci a hned přijdu pozdě. Skvělý start!“ zahudrovala a vyskočila z postele, až se jí zamotala hlava. Přes krabice se prodrala ke křeslu, na kterém měla od večera vyžehlenou bílou halenku a pastelově růžový sukňový kostým. Oblékla se, prolítla koupelnou a nazula se do béžových lodiček.

„Jauvajs,“ zasyčela, když v předsíni nakopla obrovský hnědý kufr. Vyběhla na chodbu a přivolala výtah. Mrkla na hodinky a vzdychla: „To je zase doba.“ Než aby na něj čekala, rozběhla se po schodech dolů. Lodičky byly nové a jejich klapot se rozléhal celým schodištěm. Vypadaly sice reprezentativně, ale svíraly ji jako kleště.

„V tomhle se fakt nedá chodit,“ ulevila si polohlasně naštvaným tónem a bez zaváhání se rozběhla zpátky do bytu. V předsíni je v rychlosti skopla a vplula do lehce ošoupaných, ale pohodlných balerínek. Mezitím se ozvalo cinknutí výtahu, který pomalým tempem dorazil do jejího patra, jako by jí chtěl říct: „Uklidni se a nastup.“ Vběhla do něj, dveře se zavřely a ona zkontrolovala svůj odraz v zrcadle. V rychlosti svázala vlasy do ledabylého drdolu a z kabelky vytáhla rudou rtěnkou, kterou si přetřela rty. „Lepší už to, holka, nebude,“ poplácala si tváře a zašklebila se na sebe do zrcadla.

Do stanice metra vrazila rychlostí blesku. Proběhla kolem cestujících a vtiskla se do vagónu. Když se za ní s typickým syknutím zavřely dveře, úlevně vydechla. Uvnitř stáli lidé namačkaní tělo na tělo, každý zahleděný do svého světa. Cítila tep až v krku a v duchu si nadávala. Jsem taková káča! První den v nové práci a já zaspím. Sotva se zachytila kovové tyče, metro škublo a Dominika, která se snažila přehodit kabelku z jedné ruky do druhé, zakopla o růžový batoh culíkaté holčičky. Nadskočila a rozplácla se na podlahu jako žába. Pozornost celého vagónu teď patřila jenom jí. Naproti ní se zasmála banda asi pěti puberťáků, jeden z nich ji potají začal nahrávat na telefon. Cítila, jak jí rudnou tváře. „Promiňte," pípla na starší paní, do které při pádu narazila. Zvedla se, začala si otírat umazaná kolena a cítila, jak ji to pravé štípe.

„To muselo bolet. Jste v pořádku?" ozval se hluboký hlas přímo za ní.

Otočila se. Nad ní stál atraktivní muž v tmavé kožené bundě a mile se usmíval. Měla pocit, jako by se s ním znala od nepaměti. V rukou držel její kabelku, která při pádu odletěla pod sedadla. Svou výškou převyšoval každého ve vagóně. Tmavé vlasy měl ležérně rozcuchané a v očích pobavený výraz.

Dominiku napadlo asi sto odpovědí, ale mozek se rozhodl vypnout. Sáhla po kabelce, přikývla a řekla jen „děkuji".

Usmál se na ni tak laskavě, až ji píchlo u srdce. Metro zastavilo na její stanici a oba vystoupili. Vše se událo tak rychle, že než se vzpamatovala, muže pohltil dav spěchajících lidí. Zůstala stát s kabelkou v ruce a s myšlenkou, že je to škoda.

O pár minut později stála před prosklenou budovou reklamní agentury.

„Tak jo, zvládneš to," zašeptala povzbudivě. V břiše měla nepříjemný pocit a chvěly se jí nohy. Její sebevědomí bylo na bodu mrazu. V posledních dnech se toho odehrálo tolik. Byla vyčerpaná, v hlavě se jí honily vzpomínky na Skotsko a na Steva. Jen co si vybavila jeho jméno, naskočila jí husí kůže. Měla na něj takovou zlost, že by ho nejraději vlastnoručně uškrtila! Jeho číslo si zablokovala hned, jak odešla z jejich společného bytu v Edinburghu. Sklonila se a rukou si otřela koleno, na kterém ji pálila sedřená kůže. Začínalo se barvit do modrofialového odstínu. Zkontrolovala čas na svých hodinkách. „Uf," úlevně odfrkla, „na minutku přesně." Upravila si sako a pravou nohou vešla do budovy.

Uvnitř ji přivítala recepční s hladce vyčesaným drdolem a naučeným úsměvem.

„Dobrý den, já… dnes nastupuju," řekla Dominika nejistě, s hlasem o půl tónu nižším, než by chtěla. „Jmenuju se Dominika Adamová."

„Výborně, už na vás čekají." Recepční pohotově párkrát klikla do počítače. „Poslední, tedy osmé patro. Tímhle výtahem." Ukázala k lesklým dveřím a přátelsky na ni mrkla. „První dny bývají náročné. Tak ať se vám daří!"

Dveře výtahu se zaklaply. Dominika cítila srdce až v krku a potily se jí dlaně. V kabině bylo téměř nedýchatelně. Tísnilo se tam s ní pět lidí, kteří v průběhu jízdy postupně vystupovali. Odmalička trpěla klaustrofobií, dnes ale strach z uzavřených prostor vytěsnila.

Proboha, co tady dělám? Myšlenka jí projela hlavou jako výboj.

Výtah se zastavil. Odhodlaně vstoupila do moderní velkoplošné kanceláře. Okamžitě ucítila typickou vůni kávy, papíru a všudypřítomný hlahol. Její pozornost upoutaly dveře vedle výtahu, na kterých se vyjímala decentní cedulka s tučným písmem Ing. Vladimír Holeňák, vedoucí marketingového oddělení. Při pohledu na toto jméno jí cuklo v břiše. Vybavila si jeho všetečné otázky při přijímacím pohovoru. „Představte si, že máte propagovat produkt, který nefunguje. Co uděláte?"

„Myslím, že…"

„Ne. Prodáte ho tak dobře, že si to lidé ani neuvědomí. Příklad sloganu?"

Ten člověk je génius a šílenec v jednom. Otřásla se.

„Nová kolegyně, že?" ozval se autoritativní hlas přímo za ní. Otočila se a spatřila drobnou ženu kolem pětapadesátky s krátkým blond melírem, v dokonale padnoucím saku a vůní parfému, kterým naplnila prostor o vteřinu dřív, než se objevila. V ruce držela tenké růžové desky a na tváři měla jasný výraz „tady vládnu já".

„Ano, dobrý den. Dominika Ad-"

„Adamová," skočila jí do řeči. „Evelína Slepičková, asistentka pana vedoucího," podala jí ruku a stiskla ji jako kleště. „Už na vás čekám. Dnes vás mám na starosti. Vedoucí si přeje, abyste se zúčastnila ranní porady, kde vás oficiálně představí celému týmu. Tak pojďte, ať nezdržujeme." Rázně ji šťouchla do ramene a vyrazila vpřed. Dominika jen kývla a mlčky ji následovala.

V místnosti se nacházelo tak patnáct, možná dvacet lidí. Někdo nenápadně, někdo naprosto okatě si ji prohlížel. Celý prostor připomínal dobře seřízený stroj, který se nezastavuje ani na vteřinu.

Cestou zaregistrovala několik tváří. Mladíček sotva po škole, s rozcuchanými hnědými vlasy a přátelským úsměvem. Nenápadně se na ni podíval a lehce kývl. O dva stoly dál elegantní mladá žena zvedla oči od monitoru a povzbudivě na ni mrkla, jako by jí chtěla dodat odvahu. Dominika pocítila slabé uvolnění v napjaté šíji.

„Tady budete sedět," oznámila Evelína a zastavila se v rohu místnosti u stolu u okna. Vše bylo až podezřele uklizené. Ještě neosahaný zavřený notebook, myš přesně uprostřed podložky, blok s logem firmy a propiska položená rovnoběžně s ním.

„U nás ve firmě je zvykem oslovovat se křestními jmény, i když si vykáme," pronesla důležitě a položila růžové desky na stůl. „Říkejte mi Evelíno. Tady máte základní informace, školení bezpečnosti práce a nějaké formuláře na vyplnění a podpis," poklepala na desky rudě nalakovanými nehty.

„Porada začíná za deset minut," pronesla při odchodu, aniž by se obtěžovala otočit. „Kancelář pana vedoucího je hned vedle výtahu a dá se tam projít tamhle těmi dveřmi," ukázala rukou na dveře kousek od jejího stolu. „No a ty dveře vedle jsou do mé kanceláře," doplnila a hbitým krokem tam zamířila.

Dominika se posadila ke svému stolu a otevřela růžové desky. Snažila se působit naprosto v pohodě, i když v jejích útrobách to vřelo nervozitou. Kolem jejího stolu prošla žena kolem čtyřicítky. V rukou držela malý talířek a na něm tři dokonale pocukrované plátky bábovky. Automaticky a bez zaklepání vešla do kanceláře vedoucího.

„To je Kamila," ozvalo se od vedlejšího stolu. „A já jsem Jirka," přistoupil k ní mladíček a podal jí ruku.

„Těší mě," postavila se a potřásla mu pravicí.

„Bude to ode mě velká drzost, když navrhnu tykání?" Usmál se a laškovně mrknul očkem.

„Jasně, jsem pro. Dominika, ahoj."

„Je veřejným tajemstvím, že se Kamila snaží sbalit Holeňáka a rozhodla se ho uchvátit svým pekařským uměním," zašeptal polohlasně a zachechtal se jako puberťák.

„Ale jdi, ty brepto," usměrnila ho Klára, která právě přicházela s hrnkem čerstvě uvařené kávy.

„Na uvítanou," podala hrnek Dominice. „Já jsem Klára a navrhuji tykání. Jsme přibližně stejně staré," nabídla jí ruku a sjela ji očima od hlavy až k patě.

„Ahoj, Dominika, ráda tě poznávám, Kláro, a děkuji za kávu. To je přesně to, co teď potřebuju." Uvolněně dosedla na židli a s chutí se napila.

„Děvčata, máme nejvyšší čas na návštěvu náčelníka," poklepal Jirka na sportovní hodinky na pravém zápěstí a zatvářil se důležitě.

Ozvalo se táhlé a hlasité houkání, které se rozléhalo celým patrem. Dominika sebou škubla, až jí z hrnku vycáklo několik kapiček kávy přímo na nový blok.

„Co to je?"

„Požární poplach," protočila Klára oči. „Co blbnou, během měsíce už je to asi čtvrtý," sykla znechuceně.

Dominika vyskočila a svižným krokem zamířila k výtahu.

„Dominiko, tam ne, výtah se v případě požáru nesmí používat," vykřikla Klára a rutinně se vydala na opačnou stranu místnosti.

„Musíme po schodech, pojď," pokynula směrem ke dvojitým dveřím. „Shromaždiště je na parkovišti před zadním vchodem do budovy."

Nechala se unášet davem, byla dezorientovaná a v hlavě jí hučelo. Venku je přivítal chladnější vzduch a hluk ulice. Před budovou se hromadil hlouček zaměstnanců a vytvořil barevnou mozaiku bund a kabátů. Rozhlížela se a pak ho uviděla. Stál opřený o zábradlí. Ten muž z metra. Díval se přímo na ni a nepatrně se usmál.

Ucítila rozpaky a nečekané, příjemné vzrušení. Raději rychle odvrátila pohled.

„Tak to máte teda netypický první den se vší parádou," ozval se vedle ní pobavený hlas.

Lehce sebou trhla a otočila se. Vedle ní se objevil Vladimír Holeňák, ruce založené na prsou. Jeho jemné šediny mu dodávaly šarm, a přestože byl odhadem padesátník, působil mladě a energicky. „Vítání ve velkém stylu, ale klid, není to ostrý poplach," zamával v ruce papírem. „Musím vás teď všechny spočítat," pokračoval a přejel pohledem nashromážděný dav. „Máme dlouhodobé problémy s alarmem, proto poslední dobou houká čas-

těji. Technici sice slibují, že je to naposledy, ale znáte to," pokrčil rameny a vydal se směrem k Evelíně.

Dominika stála trochu stranou a snažila se zapamatovat si obličeje. Nové hlasy i tváře a někde mezi tím pořád cítila přítomnost muže z metra.

Holeňák si odškrtl poslední jméno. „Dobře, jsme tu všichni. Tak zpátky na značky a rovnou na poradu," zavelel a krátce pohlédl na Dominiku. „Nebojte, Evelína vás zasvětí a hodí vás do toho rovnou po hlavě. Tady se člověk naučí plavat rychle."

Holeňákova kancelář byla prostorná a elegantní. Velká okna vpouštěla do místnosti proud světla a nabízela panoramatický výhled na město. Na policích se vyjímaly trofeje a ocenění z reklamních soutěží, pár knih a několik osobních detailů – třeba malý model veterána nebo vybledlá fotografie muže s dítětem.

„Dobré ráno, dneska to byl trochu hukot, ale teď honem do práce," pronesl klidným hlasem Vladimír Holeňák. Seděl v čele dlouhého stolu v perfektně padnoucím tmavém obleku a před sebou talířek s nakousnutým plátkem bábovky. V Dominice to nechtěně vyvolalo vzpomínky na Steva. Bábovka byla jeho oblíbený moučník. Polilo ji horko a tep se jí zrychlil.

„Nejdřív krátce organizačně. Rád bych vám představil novou posilu našeho týmu Dominiku Adamovou."

Když uslyšela své jméno, ztuhla, křečovitě se usmála a hlavou pokynula kolem stolu na ostatní kolegy. Nebyla ráda středem pozornosti a teď si ji všichni zvědavě prohlíželi.

„Dominiko, ať se vám tady líbí a naplno zde uplatníte svoje zkušenosti. Přeji vám hodně zdaru. Tohle oddělení jede rychle, ale všichni vám budeme nápomocní," přejel pohledem osazenstvo kolem stolu. Do systému vás zaškolí Jirka." Rukou na něj ukázal. Mladík byl právě zahleděný do svého mobilního telefonu. Vladimír se nesouhlasně zamračil a Jirka se zatvářil jako školák přichycený při podvádění u písemky.

„Vás, Evelíno, prosím, abyste pomohla Dominice se na pracovišti zorientovat," prstem si přisunul brýle k nosu. „Doladťe všechny personální a organizační záležitosti a ukažte jí i celou budovu, ať se neztratí."

Evelína přikývla a něco si zaznamenala do tabletu.

„Tak a teď k věci," přešel šéf plynule k programu a jeho výraz zvážněl.

„Prioritou tohoto týdne je náš nový klient – firma Goldbrewer, což je malý rodinný pivovar. Chtějí prorazit na skotském trhu. Naším úkolem je kom-

pletní reklamní kampaň od A do Z. Jde o emoci. O to, proč by si Skot měl vybrat české pivo. Všichni se nad tím zamyslete. Zítra ráno chci slyšet první návrhy. Opravdu to spěchá."

Jirka se naklonil k Dominice. „To bude sranda. Už teď mám pár nápadů. Můžu ti ukázat starší projekty, abys měla inspiraci." Dominika ucítila v břiše známé zašimrání, kvůli kterému chtěla tuhle práci dělat.

Porada pokračovala svižným tempem, ale Dominika cítila, že jí hlava nestíhá všechno pobrat.

Evelína kráčela chodbou jako generál. Lodičky klapaly po lesklé dlažbě, zatímco Dominika za ní jen vlála. „Tak," začala Evelína, aniž by se ohlédla. „Marketing znáte. A nezapomínejte, že porady jsou denně."

Dominika souhlasně přikývla.

Postupně ji provedla celou budovou, až nakonec zakotvily ve druhém patře. Ze všech těch informací jí třeštila hlava a měla pocit, že to tam vypadá jako v bludišti. Jména kolegů, se kterými se seznámila, okamžitě zapomněla.

Atmosféra tu byla o poznání klidnější. V menší útulné kanceláři seděl za stolem starší muž s lehce prošedivělými vlasy, na nose stříbrné kovové brýle a zpod nich vykukovaly rošťácké oči. Působil klidným dojmem a jeho červené tváře a celková vizáž v ní vyvolávaly vzpomínku na vánoční americké filmy. Z fleku by mohl hrát hlavní roli Santa Clause.

„Dobrý den, slečno Dominiko," vlídně se usmál se a podal jí ruku. „Jindřich Slepička, vedu personální oddělení a dnes bych vás rád provedl školením bezpečnosti práce. Tak vzhůru do toho, ať to máme z krku."

Pan Slepička byl milý, mluvil klidně a občas přidal i nenápadný vtip. Klára ji předtím stihla informovat, že je to manžel Evelíny. Zkoumavě si ho prohlížela, ti dva jí k sobě vůbec nepasovali. On takový milý a klidný člověk, zatímco Evelína svou energií připomínala tajfun.

Bylo kolem poledne a žaludek Dominice hlasitě připomněl, že se ráno nestihla nasnídat. V přízemí budovy se nacházela moderní jídelna. Očima přejela místnost a vybrala si tiché místo v rohu u okna. Párkrát vložila sousto do úst, ale chuť nikde. V hlavě jí strašil Steve. Bylo jí to až fyzicky nepří-

jemné. Zlost se míchala s lítostí. V uších jí zněla věta: „Čekáme dítě.“ Jak mohla být tak slepá? Proč si myslela, že ho změní? Sebevědomí, které si pracně budovala roky, se rozpadlo jako domeček z karet. Cítila se neviditelná a snadno nahraditelná. Proč? Proč se jí zase tou pitomou kampaní připomíná Skotsko? Nejraději by se sbalila a odjela na konec světa.

Odložila tác s téměř netknutým jídlem a zamířila na toaletu. Opláchla si obličej studenou vodou. Ze zrcadla na ni hleděla unavená žena, která se snaží působit sebejistěji, než se cítila. Upravila si vlasy, narovnala sukni a vydala se směrem do kanceláře.

„Promiňte,“ ozval se za ní mužský hlas. „Nechci být nezdvořilý, ale máte sukni zastrčenou do punčoch.“

Ztuhla a horko jí vystřelilo do tváří. Rychlým pohybem stáhla sukni. „Panebože… děkuju.“ Přála si být neviditelná. Podívala se na muže pořádně a srdce jí vynechalo úder. Byl to ten z metra!

„Zdá se, že máme na sebe štěstí,“ pousmál se.

„Tohle je spíš osobní katastrofa.“ Nejraději by se hanbou propadla.

Stál před kanceláří Evelíny a v ruce svíral desky. „Náhody neexistují,“ usmál se na ni tajemně. „Richard,“ představil se.

„Dominika, ráda vás poznávám,“ pokračovala oficiálně. Byla rozhozená z myšlenek na Steva, a i když v ní Richard vyvolával určitou dávku vzrušení, nechtěla si komplikovat život. Steve se postaral o to, že se cítila jako rohožka a sebe samu nevnímala jako oslňující krasavici.

V kanceláři zabodla oči do notebooku a tvářila se, že pracuje. Bože, ať už je konec pracovní doby.

* * *

Konečně doma,“ povzdychla si s úlevou, když zavřela dveře a otočila klíčem. Rozhlédla se po bytě – teď je na všechno sama. V hlavě se jí rodily myšlenky na reklamní kampaň pro pivovar Goldbrewer. Chtěla všem a hlavně sobě dokázat, že na to má. Nic v jejím životě nevycházelo tak, jak si představovala. Poslední měsíc byl doslova zemětřesení a celý její život se rozpadl na tisíce kousíčků. Cítila, že potřebuje najít pevnou půdu pod nohama, a práce v reklamní agentuře se zdála být skvělou příležitostí.

Napíchla vybitý mobil na nabíječku a postavila vodu na kávu. Mezi krabicemi se prodrala k pohovce, na kterou se pohodlně usadila. Natáhla nohy na

krabici před sebou a hlavu opřela o opěradlo. Zavřela oči a zaposlouchala se do bublavého zvuku konvice.

Ze samoty měla strach. Co když zjistí, že to nedává? Nikoho tu nemá. Možná si pořídí psa? Nebo aspoň morče? Ne, nejdřív se musí zabydlet a aklimatizovat, běželo jí hlavou. Z myšlenek ji vytrhl zvonek, který ostře rozezvučel tichý byt.

„Neotevřu!" napadlo ji na okamžik. Chtěla zůstat nehybně sedět mezi krabicemi a předstírat, že není doma. Pak si uvědomila, že to není řešení. Nesmí rezignovat na život. Tohle je přece začátek něčeho nového a nová Dominika by šla vstříc všemu a překročila by hranice sebe sama. Za poslední měsíc přečetla tolik knížek o osobním rozvoji, že by je mohla sama psát.

Za dveřmi stála paní Tesařová. Drobná starší paní z podkroví, která byla majitelkou Dominičina pronajatého bytu. Její vlídné oči se pořád smály.

„Slečno Dominiko, zítra budou v domě měnit vodoměry. Váš byt přijde na řadu kolem půl desáté."

„To se mi nehodí, jsem v práci," kousla se do rtu. „Víte co, pojďte dál, paní Tesařová," ustoupila od dveří. „Probereme to u kávy. Zrovna jsem na ni postavila, dáte si? Nebo raději čaj?"

„Ale to si se mnou nemusíte dělat starosti," usmála se a Dominice tím připomněla vlastní babičku. Ta bohužel zemřela, když bylo Dominice pět let. „Tak tedy kávu. A jestli mohu poprosit, dvě lžičky cukru a trochu mléka."

Za chvíli se bytem linula vůně čerstvě uvařené kávy. Na bílém porcelánovém talířku k ní Dominika naservírovala poslední muffin, který jí zůstal jako vzpomínka na včerejší návštěvu Viktorie.

Paní Tesařová se s chutí zakousla a potěšeně přikývla. „Jste šikovná. Sotva se nastěhujete a už pečete." Pohledem přitom zkoumala krabice v místnosti.

„To ne já," zavrtěla Dominika nesouhlasně hlavou. „Včera mi byla pomoct trochu se zabydlet moje sestra Viktorie a…" nadechla se, ale větu nedokončila. Nechtěla přiznat, že brzy oslaví své třicáté narozeniny a sestra ji včera večer bez ohlášení překvapila s gratulací. Stavila se jen na otočku, hned po svém příletu, s krabicí vlastnoručně upečených muffinů a dárkem v podobě zlatých náramkových hodinek. Od dvaceti měly velkolepé plány na oslavu třicátin. Bohužel člověk míní, osud mění. Dominika jí na oplátku věnovala zlaté náušnice ve tvaru nekonečna, nad kterými se Viki rozplývala v Edinburghu, když ji na podzim navštívila. „Vrátila se s přítelem z Londýna, kde byli navštívit jeho rodinu. Pekla je tam a cestovaly letadlem."

„Z Londýna? To může být prima mít rodinu v Anglii," zamlaskala paní Tesařová a s chutí se pustila do dalšího sousta.

O svých blížících se kulatinách Dominika hodlala mlčet. Přála si ten den jen mlčky přežít, jako by se nic nedělo. Nestála o to být středem pozornosti a přijímat gratulace.

„Ale pořád toho zbývá dost vybalit," ukázala rukou po místnosti s asi pěti nevybalenými krabicemi.

„Všechno má svůj čas. Nový začátek není jednoduchý. Nové prostředí, práce, lidé. I tak to tu máte už pěkně zabydlené," odpověděla paní Tesařová, zvedla šálek kávy a usrkla.

„Moc se mi líbí ten gauč. To je pravá kůže?"

„Ano," odpověděla Dominika s otupělým výrazem a nostalgicky se zadívala na světlou pohovku uprostřed obýváku. Vybavila si, jak ji se Stevem vybírali. Všechen nábytek v bytě byl připomínkou na jejich společný život ve Skotsku. Naštěstí se při rozchodu ukázal jako grand a nabídl jí, aby si z jejich bytu vzala všechno, co bude v Praze potřebovat, a na svoje náklady zařídil dokonce i stěhování.

Čas ubíhal rychle. Dominika byla nakonec ráda, že ji sousedka vytrhla ze samoty a našla řešení pro výměnu vodoměrů. Použije náhradní klíče a řemeslníky pustí.

Dominika stála na peróně linky C, sluchátka v uších, ale hudbu moc nevnímala. Zrak jí sklouzl k muži stojícímu o pár metrů dál. Richard. Vybavila si ten stud a trapas a trochu se začervenala. Bylo na něm něco, co nedokázala pojmenovat. Možná jeho klidná aura, která k němu její pohled přitahovala.

Souprava prudce zabrzdila a závan vzduchu jí rozhodil vlasy. Nastoupila a koutkem oka ho sledovala. Postavil se přímo naproti ní, v uličce mezi nimi stálo pár lidí.

V hlavě jí mezitím běžely střípky včerejšího večera. Byt byl ještě částečně v krabicích. Večer rozbalila tři z nich. Zbytek odložila na „někdy jindy". Přesně tak, jak to dělala minulý měsíc – něco odložit, neřešit, přežít.

Vybavila se jí slova ze včerejšího hovoru s matkou. Co když má pravdu? Co když by opravdu bylo jednodušší vrátit se do Pardubic, do klidného rodného města. Rukou si přejela po zlatém přívěsku ve tvaru čtyřlístku, který dostala od rodičů ke svým třicátinám spolu se zlatým řetízkem. U srdce se

jí rozlil hřejivý pocit vděčnosti za svoji milující rodinu, která ji podrží, ať se děje cokoliv. Návrat k rodičům by byl ale jako krok zpět. Byla by zase jako dítě.

Z Edinburghu se vrátila zlomená a stále se nemohla zbavit pocitu selhání. Proč se Steve zachoval tak, jak se zachoval? Zasloužila si to? Co když byla chyba na její straně?

Souprava zabrzdila tak prudce, až Dominika vrazila do sedadla vedle sebe. Richard sedící naproti vzhlédl od telefonu a jejich pohledy se na okamžik setkaly. Rychle sklopila oči, ale tváře jí hořely. Co to se mnou je? Nechápala reakci svého těla. Reagovalo na něj víc, než jí bylo příjemné.

Když metro dorazilo k Hlavnímu nádraží, souprava se trochu vyprázdnila. Na moment ještě jednou pohlédla jeho směrem. Díval se přímo na ni. Neuhnul. Jen lehce nadzvedl obočí, jako by ji poznal.

Stáhl se jí žaludek, dveře se otevřely a proud lidí je rozdělil.

Práce jí dodávala odvahu a sílu. Přes noc se všechny její dojmy a myšlenky ucelily a cítila, že je přesně tam, kde má být, a vše bude v pořádku. Pozdravila kolegy a zamířila ke svému stolu. Evelína kolem ní prosvištěla a změřila si ji nevybíravým pohledem. „Porada je za deset minut," oznámila suše a zmizela ve své kanceláři.

Dominika včera pracovala až do noci. Čím víc přemýšlela o svém konceptu, tím pevněji mu věřila. Má potenciál a může zákazníka skutečně zaujmout.

„Tak, moji kolegové," začal šéf jako obvykle a v rychlosti shrnul důležité úkoly. „Jak jsem říkal včera, dnes máme na pořadu dne naši prioritu. Musíme přijít s konceptem, který dostane náš nový projekt do povědomí. Potřebujeme nápad, jak spojit kvalitu českého piva s duší Skotska. Co máte?" Rozhlédl se po místnosti.

Slova se ujala ambiciózní Kamila. „Navrhla bych zůstat u klasiky. Vyzdvihnout českou tradici, dlouholetou historii, klást důraz na chuť a kvalitu. Takové to zlaté české pivo pro všechny."

Vladimír s neutrálním výrazem přikývl. Další návrhy byly podobné, slogany zaměřené na český trh, občas upravené pro Skoty.

Dominika se nesměle přihlásila o slovo. „Já bych zkusila jít trochu jinou cestou," začala klidně, přestože jí srdce bušilo až v krku a dlaně se jí potily.

Všichni se na ni otočili. „Skoro pět let jsem žila v Edinburghu a vím, že Skotové milují autenticitu. Chtějí cítit, že za značkou stojí příběh.“ Na okamžik se odmlčela a zrak upřela do poznámkového bloku před sebou. Cítila, jak jí rudnou tváře a vysychá v krku. Začala nervózně cvakat propiskou.

„Zároveň jsou ale nesmírně hrdí na svoje národní poklady. Takže bych spojila českou preciznost a kvalitu s příběhem cestování. Ve stylu, že když se česká kvalita potká se skotskou vášní, vznikne jedinečný zážitek. Viděla bych tam slogan něco jako: Český duch, skotská duše.“ Cítila, že jí všichni se zájmem naslouchají, a tréma z ní pomalu začala padat jako podzimní listí.

„Navrhla bych také etiketu inspirovanou skotskými tartany, ale v barvách české trikolóry. Decentní a zároveň moderní. A reklamu bych zasadila do prostředí skotských pubů, kde se spojuje staré s novým. Tradiční prostředí, ale mladí moderní lidé.“

V místnosti se na pár vteřin rozhostilo ticho.

Vladimír se mírně předklonil a oči mu zajiskřily. „Dominiko, vím, že jste třída ve svém oboru. Přiznám se, že jsem si vás tak trochu prověřil a doufal jsem, že nás překvapíte. Váš nápad je brilantní! Přesně po něčem takovém zákazník prahne.“ Jeho výraz zjemněl. „Je vidět, že skotské prostředí vám není cizí.“

Zrudla, ale udržela si klidný výraz.

„Má to přesah, je to originální a přitom jednoduché. Dominiko, zkuste rozpracovat koncept. Připravte vizuály a podklady, ať to můžeme klientovi ukázat ještě tento týden. Hned po poradě mu zavolám a představím mu váš nápad.“

Kamila sedící naproti, sevřela rty do úzké linky. Nemohla si pomoct, na Dominiku žárlila.

Dominika se nadšeně pustila do práce. Na obrazovce měla rozkreslené první náčrty etikety. Decentní trikolóra v minimalistickém pojetí.

„Skvělá práce, Dominiko,“ vyrušil ji svým charismatickým hlasem Vladimír. „Právě jsem hovořil s Bruknerem a přesně v tomto stylu si to představoval. Jen tak dál!“

Kamila na druhé straně kanceláře hlasitě zaklapla víko notebooku a Evelína ji sjela ledovým pohledem.

„Tohle bude bomba,“ šeptl Jirka, když se k ní naklonil, hned jak Vladimír odešel. Voněl po dřevité kolínské a v ruce držel obrovskou lákavou koblihu, až jí z toho zakručelo v břiše.

„Skotové si z toho sednou na zadek. Něco v tobě bude, děvče," a ukázal jí palec nahoru.

„Doufám," pousmála se, i když věděla, že Holeňák očekává hodně.

Krátce po jedenácté se objevil v kanceláři kurýr. „Prosím vás, slečna Adamová?" zeptal se.

Zvedla hlavu. Stál mezi stoly s úsměvem od ucha k uchu a v ruce měl zářivě bílou krabici s červenou mašlí.

„To jsem já," zamávala rukou a v duchu projela všechny možné scénáře. První myšlenka byla absurdní. Steve? Že by výčitky?

„Já jsem si ale nic neobjednávala, to musí být omyl!"

„Zásilka je od Goldbreweru," oznámil a krabici spolu s malým vzkazem jí vrazil do rukou.

„Pro slečnu Dominiku Adamovou, paní Slepičkovou a pana Ing. Holeňáka. Aby se kampaň povedla co nejlépe. Těším se na další spolupráci. – Pivovar Goldbrewer, Karel Brukner."

„Tak to je rychlost," ozvala se kysele Klára. „První projekt a už dárky od klientů."

Evelína s Vladimírem byli mimo firmu. Dominika krabici otevřela – tři luxusní chlebíčky, dortíčky s čokoládovou polevou a marcipánové pivní soudečky. Všechno to vypadalo jako z cukrářského časopisu. Krabici zaklapla odnesla ji do lednice v kuchyňce.

Za pár minut spatřila Evelínu, jak sviští kolem s mobilem u ucha.

„Evelíno," zavolala na ni. „V lednici v bílé krabici je prezent od Goldbreweru. Máme se o něj podělit my tři – je to i pro šéfa. Řeknete mu o tom?"

Evelína neurčitě mávla rukou. „Jo, jasně, dík," a spěchala dál.

Znovu se ponořila do pracovních úkolů. Z práce ji vyrušil hlasitý zvuk zvonů, který oznamoval poledne. Žaludek se jí připomněl hlasitým kručením. Vybavila si chlebíček a začaly se jí sbíhat sliny. Vešla do kuchyňky a zarazila se.

Evelína stála u linky a ládovala se druhým chlebíčkem. Na lince před ní ležela pootevřená krabice a papír od zákusku. Dominika beze slov přistoupila, otevřela krabici úplně a vytáhla z ní na porcelánový talíř svůj příděl.

„Já…" zarazila se Evelína a s plnou pusou pokračovala. „Myslela jsem, že je to jen pro mě."

„Ne, říkala jsem vám, že je to pro nás tři."

Evelína zrudla a ztěžka polkla sousto. „No tak to je trapas. Co teď?“ vykoktala. „Kantýna, zkusím kantýnu.“ Krabici vrazila zpátky do lednice a vystřelila z kuchyňky jako namydlený blesk.

Dominika se pohodlně usadila na židli a s prvním soustem si uvědomila, že tohle nebylo o zákuscích. Byla to drobná, ale jasná hranice. Mohla jí nabídnout, ať dá Holeňákovi ten její chlebíček, obětovat se a zachránit situaci. Vnitřně ale cítila, že už nechce jít proti sobě. Celý život byla zvyklá na ústupky a přizpůsobování se požadavkům druhých. A jak to dopadlo? Každý to bral jako samozřejmost a nikdo to ani neocenil. Nová Dominika se bude mít víc ráda a dokáže se postavit sama za sebe.

Než stačila sníst občerstvení, byla Evelína zpátky s novým chlebíčkem, který položila do krabice v lednici.

„Tak. A nikdo nic nepozná,“ pronesla vítězoslavně a odešla s hlavou hrdě vztyčenou.

Richard se loudal zpátky do kanceláře s pocitem příjemného přejedení. Oběd byl dnes nezvykle dobrý a na krátké procházce kolem budovy načerpal kousek energie z jarního sluníčka. Potřeboval čerstvou kávu. V hlavě mu pořád vibrovala Evelínina slova. Evelína Slepičková – jeho matka – byla živel. Když si něco umanula, neexistovalo, aby jí to někdo vymluvil. Tajně doufal, že se potká s Dominikou. Místo toho mu ji Evelína vylíčila jako totální nánu.

„Ta holka,“ spustila hned, jak za ní před obědem přišel do kanceláře, „všichni o ní mluví. Šéfa si omotala kolem prstu. Hned chodí na porady a ani se nezačervená. To za mých časů bývala jiná morálka. A teď? Kdybys věděl! Mohla mě zachránit před trapasem s chlebíčkem, a vykašlala se na mě… Káča jedna pitomá!“

I když se snažil uvažovat logicky a bránil se, Dominika ho přitahovala jako magnet. Její oči byly pronikavě modré, a kdykoli se na něho podívala, měl z ní pocit, jako by mu viděla rovnou do hlavy a dokázala číst, na co právě myslí. S povzdechem otevřel dveře do kuchyňky.

„Nazdar, Říšane,“ ozvalo se od pultíku, kde stál jeho kolega Jarda. Míchal cukr v právě uvařené kávě.

„Nazdar,“ zamumlal Richard, nasypal si lžičku kávy do hrnku a pustil varnou konvici.

„Tak co, jak se má princezna z osmého? Hele, slyšel jsem, že je to fakt kus. A asi udělala dojem i na Holeňáka, je z ní prý paf, hned ji vzal na poradu. To je teda fofr, kamaráde."

„Nevím, o čem mluvíš," odkašlal si Richard a zalil hrnek s kávou vařící vodou.

„Ale no tak," uchechtl se Jarda. „Jaká je? Za matkou do osmičky nezajdeš, jak je rok dlouhý, a teď jsi za ní byl hned dva dny po sobě. To má nějaký důvod," dotíral pobaveně.

„Ty nemáš co na práci, Jarýne?" utnul ho Richard ostřeji, než zamýšlel.

„Jo, jo, jasně," zasmál se Jarda a zvedl ruce v obranném gestu. „Jen tak mimochodem – jak to vypadá s tím teambuildingem pro marketáky? Máš všechno zařízené? Když jsi to připravoval pro účtárnu, ještě půl roku o tom básnili. Prý se to fakt povedlo."

Richard se uvolnil. „Jo. Vysočina, příroda, žádný luxusní hotel. Možná i spaní pod širákem. To se uvidí. Táborák, ráno rozcvička v rose… Trocha divočiny jim prospěje."

„Ty chceš hodit Evelínu do lesa?" Jarda málem vyprskl kávu. „To bude kabaret. Živě si to představuju. A Dominika? Vsadím se, že to zvládne levou zadní."

Richard na něj mlčky pohlédl a zvedl hrnek k ústům. Levou zadní… Možná. Ale z nějakého důvodu měl pocit, že tahle holka ho zvládne rozhodit tak, jak už dlouho nikdo.